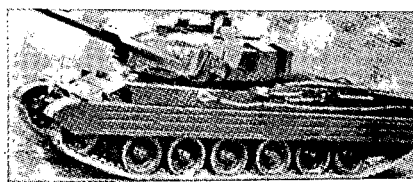

נשק וציוד מתוצרת ארצות-הברית, מן הישנים-יותר: שריונית-הסיור M-8, הנגמ"ש M-3A-1, התותח-המתנייע M-36, ההובי-צרים בני 105 ו-150 המ"מ והתותח בן 155 המ"מ. אך לעומת אלה בולטים (וערכם הסגור לי רב משלהם) הטנק-הבינוני הסובייטי T-54, טנק-הסיור PT-76, התותח-המתנייע-המשוריין (מוטס) ASU-57, הטנק הנ"מ SU-57, הטילים הנ"מ M-2, הטילים הנ"ט על משאיות GAZ-69. בעצם — מערך-חימוש כמעט זהה לזה של שכנינו העיקריים.

„פיקוד מחשבי-השדה“ הוא מסגרת חד-שה — הכפופה בו בזמן גם ל„פיקוד הפיתוח“ של צבא ארצות-הברית וגם ל„פיקוד הציוד“ שלו; והיא באה למלא מקומו של שתי מסגרות נפרדות בשני הפיקודים הנ"ל. לכאור זה — ידיעה על ייעול ארגוני („נוסח מקר-גמרה“) — ותו לא. אך ייתכן שיש בה מאור-תות הזמן, תפקידו לכוון את מאמצי הפיתוח והשכלול, וכן את המשאבים הטכניים הרבים, המופנים עליידי צבא ארה"ב לצידון של יחידות שדה במחשבים וליישום דרכי הניהול, האספקה והפיקוד החבצעי בכל תחומי-מעשי של הצבא-הפועל.

רב בהודו הרוגו על בריטניה, על שלא התייצבה לצדה בסכסוכה עם פכיסתאן. אך רוגו: לחוד וחימוש לחוד. עתה פותח בבריטניה טנק שמשקלו 37 טונות והמיועד להודו (ביח"ר הודי עומד להתחיל בייצורו). ברוב בחינותיו, הוא דומה ל„צ'יפטיין“; אך במערכת רבת הוחלים והקפיצים — דמיונו ל„צנטור-יון“. העיקר: הוא קל מן ה„צ'יפטיין“ — כי נועד לארצות בהן אין תנאי הקרקע (וביחוד — גשרים) מאפשרים הפעלת טנקים כבדים. בצותו 4 אנשים, וחימושו תותח בן 105 מ"מ ושני מקלעים בינוניים בני 7.62 מ"מ. על צריחו אפשר גם להציב טילים נ"ט מטיפוס „סוינגפאר“ החדש. ההומנה הנוכחית היא ל-100 טנקים. כ-60 אחוזים מן המרכיבים מיוצרים בהודו; היתר מיובאים מבריטניה.

מוני-דרגות, שיוכים חיליים וכיו"ב, אשר הצבא הסובייטי ירשו, בשלהי מלחמת-העולם השנייה, מן הצבא הרוסי הקיסרי, נוסח 1914. עתה — חזרו הדברים לקדמותם; אזלי אף ביתר-שאת: כי, מלבד הכוכב האדום על הכובע ומלבד שני תוסים אדומים ופשוטים על שולי הצווארון, אין עוד זכר לכותפות, לסרטים, לסמלים וכיו"ב. כזאת היא כיום חמונת החייל הסיני בלבושו האחד-החדש.

פארטקסים מסורתי של צבא-צרפת — גם בחיל-הנשים. בחצר „בית-האינבלידים“ הנודע — שם קברו של נפוליאון ומקום משמר דגלי הדורות הקודמים ודגלי המלכות מאויבים רבים — ובנוכחות הגנרל, מפקד „הבית“, הוענק הדגל ל„אגודת-הותיקות“ של חיל-הנשים הצרפתי, על שלוש הזרועות שבו כדברי בטאון-הצבא — „בטקס חגיגי ונרגש“.

דומה כי ניכרת בצבא יוגוסלביה של טיטו — לאחר „רומן“ בן שנים לא-מעטות עם חימוש מערבי — נטיה „לחזור אל כור-מחצבתו“. בהשואה למצעד הצבאי של האחד-במאי 1964, הוכיחו כל-היחידות שהוצגו בבלגרד, אשתקד, ביום-השנה ה-20 לסיום מלחמת-העולם השנייה, על נטיה ברורה להתבסס על ציוד סובייטי. עדיין נמצאים בשימוש בצבא היוגוסלבי כל-י

על קובה של ימינו אפשר לומר: „גופי במערב — ולבי בפאתי המזרח“. המדינה כולה עודה עומדת כנראה אי-שם בין שני ה„עולמות“. מכל מקום, בתצלומי יחידות באי-מוניה, אפשר בנקל לזהות את הקסדות כסובייטיות, בעוד הנשק האישי הוא דוקא תוצרת בלגיה. מסתבר, כי אין הקובנים בוחלים בציוד צבאי בשל מוצאו — ומברכים, בחממה, על כל רובה או קסדה מועילים, גם מן המזרח וגם מן המערב.

צבא-בריטניה שוב הוא צבא-קבע בלבד. אך נראה, שאין די לו בקציני-הקבע הסדירים המסייעים את בית-הספר הדרושני שלו ב-סאנדרהסט (ה„סן-סיר“, או ה„וואסטרפוינט“, של בריטניה). לפיכך נשמר אחד משני בתי-הספר שסיפקו קציני-שירות-חובה ומילוי-אים — והוסב לבית-ספר להכשרת „קצינים קצרי-שירות“ (התחייבותם לשלוש שנים בלבד). משך 20 שבועות ניתנת בו הכשרה צבאית בלבד (כי את תעודות-ההגרות כבר מביאים החניכים עמם), בטרם יישלח המסיים להכנה-חילונית-משלימה (ביחוד — בחילות הסכניים) או יישלח „גיבוש סופי“ ביחידה (ביחוד — בחי"ר ובשריון). בית-הספר קרוי על שמה של אחת ממערכות הנסיגה שעוטרו במסורת הצבא הבריטי בזרית-הילה — הקרב

ליד מונס שבצפון-צרפת, באוגוסט 1914. עיקר ההכשרה בו, כאמור — בנשק, בטקטיקה; אפשר לומר — ב„חכמת השדה“.

ב-1 ביוני 1965 נכנס צבא סין-העממית לשלבו השלישי באשר ל„סימני ההבחנה“ (לפי הביטוי שהיה נהוג פעם בצבא-האדום הסובייטי) של חוגריו ומפקדיו. מראשיתו הפרטי-זנית ועד אמצע שנות-החמישים, „סימנים“ אלה לא היו קיימים כלל או שהיו מעטים ומוצנעים. מאז 1955 הונהג „מערך“ של סי-